



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 814/2020
04.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Зоране Делибашић и Весне Поповић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ивана Делић, адвокат из ..., против тужене „КОМЕРЦИЈАЛНЕ БАНКЕ“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Милош Лукић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости уговора, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1099/2018 од 17.09.2018. године, у седници већа одржаној дана 04.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1099/2018 од 17.09.2018. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1099/2018 од 17.09.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П 1660/2017 од 17.04.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца у целости. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 5. став 1. Уговора о кредиту за адаптацију стамбеног објекта бр. .. од 09.07.2007. године. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати неосновано наплаћен износ од 10.738,63 динара, са законском затезном каматом од 09.07.2007. године до исплате. Ставом четвртим изреке, утврђено је да је ништава одредба члана 6. став 1. Уговора о динарском готовинском кредиту бр. .. од 12.08.2016. године. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати неосновано наплаћен износ од 18.150,00 динара, са законском затезном каматом од 12.08.2016. године до исплате. Ставом шестим изреке, утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 6. став 1. Уговора о динарском кредиту за рефинансирање бр. .. од 15.12.2016. године. Ставом седмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати неосновано наплаћен износ од 2.000,00 динара, са законском затезном каматом од 15.12.2016. године до исплате. Ставом осмим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 56.471,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1099/2018 од 17.09.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у побијаном

усвајајућем делу. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, позивајући се на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018), Врховни касациони суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана, с обзиром да не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, правних питања у интересу равноправности грађана, уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредаба уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене да од тужиоца, као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у течај у износу одређеном уговором о кредиту и обавезана је тужена да тужиоцу исплати неосновано наплаћене износе са законском затезном каматом од дана вештачења до исплате. Ово због тога што тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у износима који су тужиоцу наплаћени.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда, о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани у процентуалном износу и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, те је на основу члана 404. ЗПП Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 24.04.2017. године. Првостепена пресуда донета је 17.04.2018. године. Другостепена пресуда донета је 17.09.2018. године.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија
Божидар Вујичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић